

BRÁNA

měsíčník sboru Českobratrské církve evangelické
v Praze-Braníku

XXI. ročník

číslo 2/únor 2015

VÍTEJTE!

Pravidelný sborový program

Neděle	9.30	bohoslužby (<i>první neděli v měsíci rodinné, třetí neděli vysluhována sv. Večeře Páně</i>)
	14.30	bohoslužby „Pražské společenství Kristovo“
Úterý	7.30	modlitební setkání
	8.05	společné čtení: Jacques Philippe – „Vnitřní svoboda“
	18.30	mládež
Středa	15.00	biblická pro maminky s dětmi
	15.30	mladší dorost
	18.00	biblická hodina
Čtvrtek	19.00	PoMlaSG (<i>každý 2. a 4. čtvrtek v měsíci</i>)
	19.00	Křesťanství (<i>každý 1., 3. a 5. čtvrtek v měsíci</i>)
Pátek	17.00	starší dorost

pro aktuální změny sledujte:

<http://branik.evangnet.cz/program.php>

Úřední hodiny faráře Jaroslava F. Pechara:

úterý 14.00–17.00, jinak po předchozí domluvě

Sbor Českobratrské církve evangelické

Modřanská 1821/118, 147 00 Praha 4-Braník

Telefon: 244 461 037

E-mail: branik@evangnet.cz

Číslo účtu: 135027438/0300

Variabilní symboly:

111 křesťanská služba

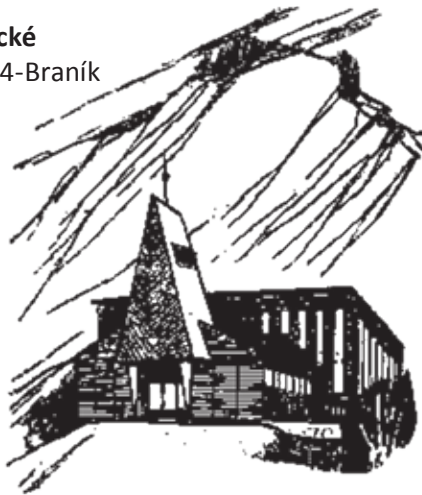
222 salár

333 dar

444 Jeronýmova jednota

555 nepálský student

888 přístavba

web: <http://branik.evangnet.cz>

STARŠOVSTVO

Vzhledem k tomu, že schůze staršovstva byla o týden posunuta, bude zápis až v příští Bráně.

Upozorňujeme, že poslední neděli v březnu bude důležité sborové shromáždění, na kterém proběhne volba nového staršovstva. Prosíme všechny členy sboru, aby si zkontrolovali údaje na volebním seznamu a přemýšleli, kdo by měl být v čele sboru příštích 6 let.

NAD PÍSMEM

Strach, nebo bázeň?

Jozue 8,1 + Zjevení 1,17-18

Na více než na stovce míst v celé Bibli čteme výzvu neboj se nebo nebojte se. „Neboj se a neděs,“ říká Hospodin izraelskému vůdci Jozuovi, když mu slibuje, že bude s ním, až vytáhne do boje proti nepřátelům. Také Jan, autor poslední biblické knihy Zjevení, vypravuje, jak se v apokalyptickém vidění setkal se Synem člověka, který na jeho zděšení reagoval slovy: „*Neboj se, já jsem ten první a poslední.*“

Čtenář Bible si rychle vzpomene na další „neboj se“ v Písmu. Třeba při betlémském narození, kdy se pastýři třásli, protože je „osvítla sláva Páně“ nebo při slavném velikonočním vzkříšení, kdy anděl oznamoval ženám u prázdného hrobu, že se nemají bát. Traduje se dokonce jeden teologický vtíp – kameňák: Potká teolog anděla. Chvíli se tak oba na sebe upřeně dívají a potom teolog povídá tomu andělovi: „Neboj se...“

Pak ovšem v Bibli najdeme četné výzvy opačné, většinou právě ve vztahu k Hospodinu, k tomu převyšujícímu. „Boha se boj a jeho přikázání zachovávej,“ to je třeba konec a rozuzlení knihy Kazatel. „Boj se Hospodina celá země“ čteme zase v žalmu, „bojte se Boha a vzdejte mu čest“ najdeme v dnes již citovaném Zjevení.

Jak je to tedy s tím „báním se“? Čeho se má křesťan bát a čeho ne? A máme se bát Hospodina a přitom se ho vlastně nebát? Neprotiřečí si tu sama Bible?

Ono není bát se jako bát se. Bát se může znamenat mít strach, děsit se, stresovat se, být ochromen strachem – z různých věcí, lidí nebo jevů. Bát se také ovšem může znamenat mít bázeň, tedy respekt, úctu k tomu, co mě převyšuje. Před autoritou, před vyššími hodnotami, před Pánem života.

A myslím, že Bible v celém svém širokém kontextu chce říci, že ten, kdo poznal tuto bázeň, tedy respekt, úctu k jistému řádu věcí, k tomu, co mě převyšuje, k Pánu života, ten se nemá čeho bát, totiž čeho strachovat, čeho se děsit.

Ale je to v životě reálné? Kdo nikdy neměl strach o své děti? Nebo o své stárnoucí rodiče? Strach o sebe? Strach o ty, kdo jsou vážně nemocní? A jsou mnohé další strachy – tak lidské! Strach o majetek nebo strach o to, že přijdu o zaměstnání. Strach o budoucnost. Co bude dál? I Bible přináší v celém svém širokém kontextu svědectví o tom, že se lidé stejně báli – o sebe, o budoucnost, o to, co bude dál. I ti Izraelci v zaslíbené zemi, i třeba Ježíšovi učedníci dokonce i tehdy, když byl jejich Mistr s nimi a vedle nich. Tak co teprve dnes my, když se s Kristem a jeho zázračnou a uzdravující mocí nemůžeme setkat tváří v tvář?

Tváří v tvář asi ne, alespoň v této časnosti. V tom měli Kristovi současníci výhodu. Ale přečteme-li znovu ten text z knihy Zjevení v maličko širším kontextu, možná zjistíme, že na tom nejsme o nic hůř než oni. *Když jsem ho spatřil, padl jsem k jeho nohám jako mrtvý; ale on vložil na mne svou pravici a řekl: „Neboj se. Já jsem první i poslední, ten živý; byl jsem mrtev – a hle, živ jsem na věky věků. Mám klíče od smrti i hrobu.“* Neboj se, protože jsem první i poslední, ten živý. Nikoli jen nějaká vyšší moc, božstvo vznášející se nad světem, osud nebo náhoda. Já, Ježíš Kristus, jsem ten živý, první a poslední. Není na světě místo, kam by moje světlo nemohlo zasáhnout. Ani nejhlubší hlubiny, ani smrt. I nad tou jsem zvítězil. Tak z čeho bys měl ještě strach?

Tak na závěr nechť zazní už zmíněná citace z knihy Kazatel. *Závěr všeho, co jsi slyšel: Boha se boj a jeho přikázání zachovávej.* A k tomu můžeme dodat: Všechny ostatní strachy svěř Hospodinu. Není takových, které by On neunesl.

Pavel Hanych

EKUMENICKÉ BOHOSLUŽBY 19. 1.

Na liturgii se podíleli zástupci ČCE, Církve československé husitské a Křesťanských společenství.

Katolíci se nestihli do liturgie zapojit, zato přispěli k občerstvení výbornými perníčky upečenými v klášterní kuchyni.

**Kázáním na text Exodus 17,1–7 a Jan 4,1–42
o rozhovoru Ježíše se samařskou ženou u studny Jákobovy
posloužil Jaroslav F. Pechar:**

... vůbec není normální a běžné, že Ježíš samařskou ženu oslovuje. Její překvapení je neličené. To, že oslovil Samařanku a navíc po ní chce napít, to je naprosto šokující.

Zdaleka ne naposled v té ženě můžeme vidět sami sebe – to vůbec není normální a běžné, že se Ježíš sklání k nám. Že nás oslovuje, že s námi hovoří, že se nám dává poznat. Právě tak, jako ona samařská žena, tak si to nijak nezasloužíme. To je právě tak nečekané a vzácné, že se Bůh sklání k nám – hříšným lidem.

..., jak ten příběh u studně pokračuje, vidíme, že spíše než o napití jde Ježíšovi o rozhovor ... o vztah. I to je stejné s námi. **Pán Ježíš chce nejen jednou vstoupit do našeho života a zase zmizet, ale chce náš život proměnit a proměňovat.** Zůstat s námi v rozhovoru.

... Pán Ježíš vysvětluje správný pohled na staletý spor Samařanů a Židů, kde že se má uctívat Bůh, kterého uctívají jedni i druzí. ... Jestli Gerazim, nebo Jeruzalém – to je přece jedno. Nejde o to, **kde**, ale **jak**. Jde o to, aby každý začal Boha uctívat v Duchu a v pravdě. Tedy (1) aby k tomuto uctívání přijal Boží vedení, moc Ducha svatého. Aby se jím nechal vést a tak ta úcta byla ne podle lidské, ale podle Boží vůle. A v pravdě (2), tedy opravdově, aby se do toho člověk vložil celý a nechal celý svůj život proměnit tímto Božím vedením. Jestliže ta žena začne Boha uctívat v Duchu a v pravdě, sama se bude snažit dát svůj život do pořádku.

Nastává čas, kdy bude potřeba jít nejen k ztraceným ovcím lidu izraelského, ale i do samařských vesnic a potom až na sám konec země. Tak to řekne Ježíš učedníkům po vzkříšení a ona Samařanka vlastně „předběhla dobu“. Přivádí k Ježíši další Samařany, obyvatele svého města, aby si sami udělali obrázek o tomto podivném cizinci.

Přitom (všimněme si!) neudělala nic moc výjimečného – setkala se s Ježíšem, poznala jeho moc a nenechala si to pro sebe. A pak přichází další. Přichází, protože slyšeli osobní svědectví a zůstávají, protože jsou sami zaujati: „*Věříme už nejen proto, žes nám to pověděla, vždyť sami jsme ho slyšeli a víme, že je to skutečně Spasitel světa.*“

Tady začíná cesta ke změně světa – je to osobní svědectví těch, kteří s Ježíšem něco prožili o tom, co prožili. To je myšlenka, kterou bychom si měli

z dnešní bohoslužby odnést. To, co od Ježíše přijímáme, to si nesmíme nechat pro sebe. Vždyť my víme ještě víc, než ta Samařanka od Jákobovy studnice a o to jasnější a srozumitelnější může být naše svědectví. My víme, že voda je odpuštění hříchů a pokrm je činit Boží vůli.

Odpuštění hříchů, onu vodu vyvěrající k životu věčnému, už jsme přijali. Pokrmem, tedy konáním Boží vůle, se živíme. Tomuto světu je potřeba dát to nejdůležitější, a to je zvěstování Ježíše ukřižovaného a zmrtevýchvstalého, který nás volá na cestu následování Boží vůle.

Tenhle svět nabízí milióny pramenů nejrůznějších vodiček ke štěstí, zdraví a spokojenosti. Nabízí další milióny nejrůznějších pokrmů pro duši. Křesťanství nenabízí jednu z mnoha vodiček a jeden z mnoha pokrmů. Nabízí vodu odpuštění hříchů, která tryská k životu věčnému a pokrm, který posiluje na cestu do nebe. A nikdo druhý takový nápoj a takový pokrm nemá.

Amen

ZAČÍNÁ POSTNÍ OBDOBÍ

22. února je první postní neděle

Modlitba z biblických meditací na rok 2015:

Pane Bože,
je postní doba, ve které se máme soustředit na tvou cestu a nezabývat se málichernými nebo nadbytečnými problémy. Pomož nám modlit se, odpoutat se od toho, co nás svazuje a tak odvádí od Tebe. Chraň nás od nepravé zbožnosti, spočívající v pouhých slovech nebo bezduché aktivitě. Naplň nás vírou, láskou, ochotou ke službě a také nadějí.

BRANÍXOBĚ VI.

Pokračování

Jako každoročně, začínala i letošní přehlídka BRANÍXOBĚ znělkou – vždy stejná melodie, jiná slova:

Pojďte honem, přidejte, už vyražte na cesty,
protože se rozehrává BraníXobě šestý!
Neváhejte, vemte místo, ať jsme všichni spolu,
podržte si klobouky teď jedem z vršku dolů!

Něco k smíchu, k zamyšlení, jen né něco k pláči,
na světě je smutných věcí a ty už snad stačí!
Tak jestli máš v srdci aspoň ždibíneček dobra,
tak vyplázni jazyk jako fakírova kobra.

Na srdci i na jazyku jsou prý stejné věci,
tak se ukaž, netřeba ti na to čtyři deci,
odbourej své zábrany a probud' v sobě zvíře,
básníka, či myslitele, trolla či malíře.

Máš už šestou příležitost podělit se s námi,
pobav všechny – staré, mladé, děti, táty, mámy.
Malé robě i důchodce nedočkavě čeká,
na radost co přenáší tu člověk na člověka.

Krátkodobě, střednědobě ba i dlouhodobě,
vyplatí se vystupovat na Braníku sobě,
neboť co svět světem stojí, platí, lidi zlatí:
„Dobro, které rozdáš se ti stonásobně vrátí!“

Znělka vyzývala, aby zaznělo něco k smíchu, něco k zamyšlení. Bylo tam obojí, různě pojaté. Navíc ještě vystoupení lyrická, hudební i výtvarná. Některá i smíšená.

K našemu vzdělání přispěli **Vlasta Urbánková**, která nás slovem i videem seznámila s odléváním zvonu pro Betlémskou kapli, a **Jakub Drápal**, jenž přečetl svou Polemiku s Peticí proti drogám vedle škol a dětských zařízení, která

brojí zejména proti umístění služeb poskytujících substituční léčbu a poradenství pro drogově závislé „v minimální blízkosti 2 km od školek, škol, dětských a mládežnických zařízení, dětských hřišť a sportovišť“. Jakub tvrdí, že podobná zařízení jsou potřebná. Pokud se problémy neřeší, nevymizí. Pokud zakážeme poskytovat služby drogově závislým, jejich počet neumenšíme a kriminalitu tím neomezíme. Vzdálenost či blízkost je třeba posuzovat relativně, přiměřeně okolnímu terénu, nikoli absolutně. Městské úřady by měly vyhledávat vhodné lokality, pomáhat a zajišťovat spolupráci s organizacemi starajícími se o drogově závislé – nikoli je vyhánět a snažit se je dostat mimo obvod své městské části, popřípadě úplně mimo území hlavního města.

Polemika v plném znění byla uveřejněna v časopise Praha 4 – Tučňák.

Honzík Bucki představil podivné zvíře – tasmánského čerta,

Michal Mazný informoval (dokonce v řeči vázané) o vztahu kachen a znečišťování pražských toků potravinami:

*... Kampak, holky kočovnice,
což nemáte rády více
ty smíchovské zátoky?
Vždyť v nich plove zrno, píce,
různý sajrajt, jitrnice
– vy máte je za patoky?...*

Zvířecí říše se týkala i píseň **Jaroslava Pechara** o hrdinném prasátku Babe:

Mááá (Žentlmán)

Žentlmáni nevymřeli, to vám povídám,
jeden za mnou přišel včera, milý mladý pán.
Pohovořil o životě, vlnu pochválil,
požila jsem s ním pak jednu z nejkrásnějších chvil.

Není jako hnusní vlci, co na nás jen řvou,
štěkaj, koušou, nadávají, náladu maj zlou.
Oproti nim „nebe – dudy“, byl tenhle ten pán.
Všechněm ovcím musím říci, je to žentlmán.

... dále pokus o vraždu ovcí, ale žentlmán...

Zahnal vlky, zahnal lidi, když jsem řekla: „Kvič!“
Loupež, ta se dělá v klidu, tak ujeli pryč.
Neukradli ani ovcí, to vám povídám,
že nás všechny zachránil prasečí žentlmán.

Když se vrátil se svým vlkem z cesty domů pán,
vítalo ho stádo ovcí a náš žentlmán.
Všichni jsme se chystali, že půjdem na pohřeb,
nemusíme, když nás chrání náš žentlmán Babe!

Miloš Pechar použil svérázný styl pro dlouhou řadu básniček, většinou o starých pošetilcích. (*pozn. red.: ať se na ně nevytahuje, neví, co ho čeká!*):

Jeden děducha z hospody
vypotil denně sud vody.
Aby vodu doplnil,
rozředěné pivo pil
ten starý pivoředitel z hospody.

Jeden starý bezdomovec
byl vášnivý ptákolovec.
Jak ulovil špačka,
hned z něj tabák mačká
ten závislý bezdomovec.

Jeden stařík z Protivína
koukal, kam poletí slina,
když ji pustí proti větru.
Potřísnil si tak kus svetru
ten starý nesmyslník z Protivína.

Jakýsi starucha z města Řevnic
koukal se oknem do cizích světnic.
Když si oči vykoukal,
velice se z toho kál
ten velkohříšník z Řevnic.

Bětko Slabá představila krásné barevné náhrdelníky a šperky – vlastnoručně zhotovené,

*O hudbu se postarali
i zredukované trio **Omezení***

*a **Daniel Pinc,***

Drahuška Drozdová přečetla dvě úvahy z těch, které si jen tak pro zpestření dne, případně krácení dlouhé chvíle, vyměňují s manželem.

Z úvahy, kterou napsal **Petr Drozd**:

Vzhlížím k nebi.

Hledám odpověď. Na co? Taky bych rád věděl. Bůh ví. Doopravdy. „Stačí se dotázat, co přijítí má.“ Bude zima, zakrátko, ale my, kteří jsme díky Bohu

oblečeni v Kristovu lásku, nikdy nezmrzneme. Ba dokonce si můžeme svrchníky půjčovati, když se nám oběh spraví. Lásku Boží pěkně hřeje! Zkus se obléci a uvidíš. Kolik jeden svrchník stačí zahřát lidi v krátké době! Hledej smysl dávání a zjistíš mnohé. Dej a bude ti dáno.

*Napiš rozluštění tajenky = láska zevnitř je výhřevná.
(značně kontradiktní k předchozí „debatě“, že?)*

VZPOMÍNKA

na Jaro Křivohlavého

*„... Podaná ruka mimojducímu,
který se ohlížel po ní,
je u cesty smutné, u cesty dlouhé
květ, který voní...“*

napsal V. Nezval.

Pan prof. Jaro Křivohlavý podával ruku před kostelem, obklopen, díky bratru Václavovi, spoustou krásných a voňavých květů. A přece podaná ruka prof. Křivohlavého s tím jeho milým úsměvem byla tím květem nejmilejším, stejně jako jeho ruka s podávaných chlebem u Večeře Páně se slovy „neboj se, toliko věř.“

S vděčností vzpomínám na dobu, kdy jsme se přistěhovali z Vinohrad na Novodvorskou (v r. 1976) a začali chodit do branického kostelíčka. Když jsme přišli poprvé s šestiletou Pavlou, pan farář Rejchrt jí věnoval pozornost a při loučení u dveří kostela ji pozval, ať zase přijde. To pozvání bylo tak osobní a usměvavé, že vyhrálo i nad televizním lákadlem Studia kamarád. Později, když jsme Pavlu nutili hrát na „fidly“ místo na klavír, jak si přála, protože jsme ho ještě doma neměli, tak ji p. prof. Křivohlavý pozval k prvnímu veřejnému vystoupení s tím, že budou spolu doprovázet i s varhanami sborový zpěv. Pak ji pochválil a povzbudil. Však na to dosud nezapomněla, a já také ne. Díky.

J. Čujanová

ÚNOROVÝ VÝLET

Branická vycházka – výjimečně první neděli v měsíci. Lepší počasí jsme si nemohly vybrat. Zimní slunce svítí, nebe je modré. Vydáváme se na výlet z Prahy do Prahy. Vlákem z nádraží Na Knížecí (pro mnohé z nás překvapení, že Na Knížecí je nádraží ČSD) pražským Semmeringem, kousek za Cibulku. U zastávky je široká brána. Do parku? Na hřbitov? Kdo ví – ceduli tu nevidíme.

Naše cesta sice vede opačným směrem, ale my odbočujeme, abychom tu bránu vyfotily do Brány. Stavíme se jedna vedle druhé, abychom zakryly zaparkovaná auta. Vlasta mačká spoušť.

Vtom se za námi se ozývá hromové „vypadněte!“ Že by anděl s plameným mečem? Ne, anděl to není. Tak rozsáhlý rejstřík nelichotivých přídomek andělský slovník určitě nemá.

Nenecháme se zdeptat tím, co jsme o sobě vyslechly. Že jsme starý báby, víme, to ostatní nebereme. Lesy, pole, zahrady a cesty mohou být v soukromém majetku, ale to nádherné slunce a obloha nad námi patří všem a my se radujeme, že to můžeme vnímat, že můžeme být spolu a povídat si, dokonce i posvačit na lavičce ve veřejně přístupném lese.

RČ

Pozvánka na Světový den modliteb 2015,

který připravil výbor SDM z Baham.

Bahamy jsou v našich představách rájem pro nádhernou dovolenou. Moře stále teplé, počasí většinou krásné. Tato země sestává z více než 700 ostrovů v Karibiku, z toho 30 obydlených. Na nich žije 350 tisíc lidí – to je asi třetina obyvatel Prahy. Většinou jsou černé pleti – potomci otroků z Afriky. Jsou zde i lidé z Haiti, kteří sem před několika lety utekli před zemětřesením. Tito lidé žijí na krásném místě, ale ani oni nežijí v ráji. Mají své starosti, nemoci. Jsou to většinou křesťané – obracejí se k Bohu s prosbami o pomoc a děkují mu za vše dobré, co jim dává. Zvou nás, abychom se i my k nim připojili.

Zveme vás na ekumenické modlitební setkání SDM,
které se koná pravidelně první pátek v březnu, letos

6. března 2015

od 18 hodin v kostele ČCE v Braníku

Téma: Dal jsem vám příklad, čiňte podobně

Po ukončení bohoslužebné části bude společné posezení u kávy
se členy dalších křesťanských církví z Braníka a okolí

Pro ty, kdo jsou ochotni zapojit se aktivně do programu
čtením připraveného textu, je **přípravné setkání**
v pondělí 2. března 2015 od 18 hodin v branickém kostele.

Do you know what I have done to you?
Chá - peš, co jsem pro tě u - dě - lať? Chá - peš,
ja - ký pří - klad jsem ti dal? Pro bliž - ní - ho bliž - zký být, po - mo -
ci - mu, no - hy můj, ná - sle - do - vat Pá - na a s ním po - díť mít.

OBSAH 2/2015

Vítejte	2
Pravidelný sborový program	
Staršovstvo	3
tentokrát bez zápisu, ale s pozvánkou na sborové shromáždění	
Nad Písmem	3
Strach, nebo bázeň? (Jozue 8,1 a Zjevení 1,17–18)	
Ekumenické bohoslužby 19. ledna	5
+ kázání (Exodus 17,1–7 a Jan 4,1–42)	6
Začíná postní období	7
modlitba z biblických meditací na rok 2015	
BRANÍXOBĚ VI.	8
pokračování z minulého čísla	
Vzpomínka na Jaro Křivohlavého	12
Únorový výlet	12
z Prahy do Prahy	
Pozvánka na světový den modliteb	14
6. března 2015	
Obsah a tiráž	15

BRÁNA

měsíčník pro členy a příznivce sboru ČCE Praha-Braník

XXI. ročník, číslo 2/únor 2015

Vychází každou 3. neděli v měsíci

Redakce: Růžena Černá

Redakční rada: Jiří Holý, Jaroslav F. Pechar, Aleš Drápal

Sazba: Miloš F. Pechar

Redakční uzávěrka časopisu je vždy 2. neděli v měsíci,
příspěvky předávejte redakční radě nebo e-mailem: mscerny@volny.cz

Fotografie: Vlasta Urbánková, na zadní straně obálky vernisáž výstavy
obrazů Marušky Saudkové v centru Dobeška

